

Татко щомъ вземе букета, ще го занесе въ стаята си, ще го тури на масата и ще му се радва дълго врѣме.

— Ако е така, дай да ти направя букета, отговаря Мария. Азъ съмъ по-голѣма, затова по-добрѣ ще наредя киткитѣ.

Не, неможе, крѣщи Петранка, азъ искамъ сама да го направя. И леля е по-голѣма отъ тебе, но тя не ти помага, когато плетешъ чорапитѣ за татка.

Мжчи се горката Петранка, много се мжчи да събере и нареди цвѣтята, но нищо не направи. Щомъ събере нѣколко отъ цвѣтята и почне да ги връзва, ето че всички падатъ и се прѣснаватъ. Така продължавала тя, до като сълзи се показали на очитѣ ѝ.

— Петранке, обажда се Мария, ти ми казвашъ, че азъ сама плета чорапитѣ на татка, но трѣба да знаешъ, че леля ме научи. Сега пъкъ искашъ ли и азъ да те науча да правишъ букетъ, че послѣ и ти сама да го правишъ?

— Ахъ драга сестрице, колко си добричка! Моля ти се научи ме по-скоро.

Мария почва да събира цвѣтята едно по едно, нарежда ги на снопче и съ единъ конецъ ги осуква за опашкитѣ да не се прѣскатъ. Петранка гледа внимателно. Ето че и тя почва да събира отъ останалитѣ цвѣтя едно по едно и ги подава на сестра си Мария да ги върже при първитѣ. За кжсо врѣме двѣтѣ сестри приготвили много хубавъ букетъ и Петранка не можела да му се нарадва.

Наскоро подиръ искарванието на букета пристигна въ кжци и тѣхниятъ баща. Дѣцата